

[Ragnhild Andersen.]

i erhvervslivet, og som har sat sig ind i det fremsatte lovforslag og nu om et par dage skal opdage, at det slet ikke er det oprindelige, men et helt andet forslag, der gennemføres.

Jeg vil også gerne have lov at sige, at efter disse 6 års forløb burde dette store ændringsforslag være kommet på folketingets bord noget før. Jeg tænker ikke blot på årene, der er gået, men også på den kendsgerning, at betænkningen omdøles her i salen om onsdagen, og så sættes sagen til behandling om fredagen med afstemning over alle disse paragraffer, og der er jo i det ene af de nye lovforslag 78 paragraffer, i det andet 26 og i det tredje 25. Jeg tænker ikke blot på, hvordan retsforbundets repræsentanter og mit eget partis talsmænd har det, for det er jo ikke muligt for nogen i folketinget på to dage at sætte sig forsvarligt ind i alle de ændringer, der er tale om her, eftersom næsten hver eneste paragraf i arbejderbeskyttelsesloven er ændret ved det foreliggende ændringsforslag. Nej, jeg tænker også på den befolkning, som har ventet i de mange år på gennemførelsen af det lovforslag, som de fik præsenteret i begyndelsen af 1949, og som de har studeret udfra den antagelse, at de skulle have en for alle arbejdere i store og små bedrifter virkelig arbejderbeskyttelseslov, men som nu ser, at der vel kommer fremskridt på visse områder — det er klart, det gør der — men at lovgivningen ikke opfylder de forhåbninger, som mange, mange arbejdere har nærret til den.

En anden ting er, at forslagsstillerne er gået med til forringelserne. Jeg vil ikke med disse ord antyde, at regeringspartiet eller socialministeren ikke skulle have ønske om at få gennemført deres eget lovforslag, eller at socialministeren eller regeringens udvalgsrepræsentanter uden tøven er gået med til ikke at få det gennemført.

Man vil måske sige til mig, at politik er det muliges kunst. Men jeg vil gerne dertil sige, at regeringspartiet ved så mange lejligheder, hvor det har været i forhandlinger med de borgerlige partier; er gået på forlig af forskellig art med disse partier og har givet indrømmelser, og det ville have været rigtigt, om man ved sådanne lejligheder havde sikret sig, at arbejderbeskyt-

telsesloven ikke blev barberet på væsentlige områder, som tilfældet er i det ændringsforslag, der her foreligger. Det er ikke sket — jeg mener, at det burde være sket fra regeringspartiets side, så at man havde haft garanti for, at der ikke var blevet gennemført væsentlige forringelser. Her tænker jeg først og fremmest på, at lovgivningen ikke kommer til at omfatte de små virksomheder, idet de små virksomheder med 3 arbejdere og derunder fremtidig ikke får den beskyttelse, som andre, større virksomheder får. Jeg tænker også på den beskyttelse af børn og unge mennesker ved arbejde i landbruget, som var foreslået i det oprindelige lovforslag, men som nu helt er bortfaldet i det forslag om arbejderbeskyttelse indenfor landbrug, skovbrug og gartneri, som foreligger her i dag. Jeg finder, at det er to store og væsentlige anker imod de foreslåede ændringer foruden alle de andre mindre anker, der kan rettes imod dem.

Det bør naturligvis også siges, at det er godt, at udvidelsen går igennem, så at reglerne dog i hvert tilfælde på nogle områder kommer til at omfatte arbejde indenfor landbrug, skovbrug og gartneri; og det er naturligvis godt, at man får hele beskyttelseslovgivningen til at omfatte arbejde ved lastning og losning, byggeri- og anlægsvirksomhed, laboratorier samt lager- og pakhusarbejde. Det er de gode ting i forslagene. Men det er jo enkelthederne, vi skal tage stilling til nu ved anden behandling, og det forekommer mig, at mange af de ændringer, vi stilles overfor, bærer præg af, at arbejdsgiverens pen har været den formulerende.

Det fremgår af udvalgsbetænkningen, at udvalget har holdt en række møder og har haft et samråd med socialministeren. Udvalget har modtaget mange deputationer og henvendelser fra erhvervsorganisationer, og der er jo ikke noget at sige til, at erhvervsorganisationerne kommer til udvalget, ikke mindst når det sidder i så mange år; det har man i hvert tilfælde ikke nogen ret til at bebrejde dem. Men det kunne være fristende i den anledning at sige til arbejderne ude omkring på virksomhederne, som følger slagets gang — for det skal man ikke tro at de ikke gør, man skal ikke tro, at de ikke lægger mærke til, hvad der sker på arbejderbeskyttelsesens område — at de er ikke altid